

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 124/2014
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Д., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 4. у вези члана 187. став 4. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката И.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 2166/10 од 27.12.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/13 од 23.04.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку, дана 06.03.2014. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Д., адвоката И.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 2166/10 од 27.12.2012. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/13 од 23.04.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 2166/10 од 27.12.2012. године окривљени Б.Д. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 4. у вези члана 187. став 4. у вези става 1. КЗ РС за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од осам месеци, истовремено одредио да се иста казна неће извршити уколико у року од две године, од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 193. и члана 196. став 1. ЗКП-а окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и то 3.000,00 динара на име паушала и 70.737,00 динара на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда, те износ од 600.750,00 динара на име награде и нужних издатака пуномоћника оштећених М.М. и Г.М., све у року од 15 дана, од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су на основу члана 206. став 2. ЗКП-а оштећене М.М. и Г.М. упућене на парнични поступак, ради остварења имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1198/13 од 23.04.2013. године одбијене су, као неосноване, жалбе Основног јавног тужиоца, окривљеног Б.Д и његовог браниоца и пресуда Основног суда у Крагујевцу К 2166/10 од 27.12.2012. године, потврђена.

Бранилац окривљеног, адвокат И.П., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, у смислу члана 482. ЗКП-а, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а и повреде из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, с' предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине наведене пресуде, те предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или да исте пресуде преиначи тако што ће окривљеног Б.Д. ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања захтева за заштиту законитости поднетог од стране браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да није неопходно њихово присуство на седници већа и да није од значаја за доношење пресуде, на којој седници је размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72 од 28. 09. 2011. године) нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Д. наводи да је у редовном кривичном поступку учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а (члана 369. тачка 1. ЗКП-а „Службени гласник РС“, број 72 од 03.09.2009. године), јер дело за које се окривљени гони није кривично дело, уз образложење да у предметној кривично-правној ствари последица, за чије се наступање окривљени терети, није наступила услед радњи које је предузео сам окривљени већ услед упадања точка комбајна у улегнуће - траг у земљишту које је направио погонски пнеуматик трактора приликом третирања пшенице пре комбајнирања, што возач комбајна - окривљени Б.Д. није знао нити је то могао да претпостави.

Међутим, Врховни касациони суд налази да првостепена и другостепена пресуда не садрже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, јер оптужни акт као и изрека првостепене пресуде садрже сва законом прописана обележја кривичног дела за које је окривљени Б.Д. оглашен кривим.

Осим тога, по налажењу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног наведене правноснажне пресуде неосновано побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, (чл. 368. став 1. тачка 8. ЗКП „Службени гласник РС“, бр. 72/09 од 03.09.2009. године) наводима да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба јер је изреком првостепене пресуде измењен диспозитив оптужнице тако што је суд у изреци првостепене пресуде додао речи „јер је од истог одустао“, чиме је изменио опис кривице.

Међутим, Врховни касациони суд налази да је додавањем наведених речи, окривљени суштински оглашен кривим за идентичне пропусте и радње које су му на терет стављене оптужним актом јавног тужиоца те да је насупрот ставу одбране, додавањем наведених речи чињенични опис прилагођен чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, за шта је суд овлашћен, те да оптужба није прекорачена јер у редовном кривичном поступку суд није поступао противно одредби члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву наводи да одбрана окривљеног, искази саслушаних сведока као и налази и мишљења вештака машинске и пољопривредне струке нису правилно оцењени, што је све довело до доношења осуђујуће уместо ослобађајуће пресуде.

Међутим, овим наводима браниоца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда суштински се побија погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање из члана 440. ЗКП-а, а што чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а није прописано као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране браниоца окривљеног.

У захтеву браниоца окривљеног наводи се и повреда одредбе члана 460. ЗКП-а са образложењем да другостепени суд није оценио наводе изјављене жалбе браниоца а разлог је начин на који је вођена седница другостепеног већа.

Врховни касациони суд налази да ови наводи у захтеву браниоца чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а нису прописани као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, тако да о њима овај суд није одлучивао.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Д., Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**